

Шестдесетъ и деветий сонетъ

Що значи вѣстникарска хвалба.

Боже Господи, пази ме отъ всѣ-
какви срамове; но опази ме, хвали
всичко, отъ този позоръ, — хвал-
бицѣ на Софійскитѣ вѣстници!...
(Изводъ отъ едно частно писмо.)

Бащата въ Трънъ живѣше, а пѣкъ синътъ въ Софія:
Бащата, бивший даскалъ, старъ човѣкъ, отпаднажлъ вече;
Синътъ, мжжага тридесетгодишенъ, вѣвъ Русия
Въспитанъ, адвокатъ познатъ по своето краснорѣчье...

Въ градинката си, сѣднжлъ на трѣвата, всѣкидневно
Добрий баща прочиташе Софійскитѣ газети, —
И въ тѣхъ всегда намираше — противъ сина си гнѣвно
Руганье, гнусно гавренье, доноси и навѣти...

Глубокомѣдрий даскалъ си бърборѣше, тогава: —
„— Добъръ знакъ! Газетаритѣ дѣтето ми ругаждъ;
„У насъ достоинството съсъ псувни се награждава!“

... Газетитѣ наченжжж, внезапно, да ласкаждъ,
Да хвалждъ младий адвокатъ... Бащата, опечаленъ,
Продума: „— Моя синъ съ дѣла прѣстѣпни е окаленъ!“